

O MELHOR ANTÍDOTO

Seudónimo: Alfer

Apenas transcorreron uns meses, e Pablo, infatigable, todos os domingos formulábame a súa pregunta rutineira: «Papá, cando visitaremos ao avó?»... Cada vez que escoitaba esas palabras abandonar a súa párvula boca, estremecíame. Non sabía onde meterme nin que responder. Faltábanme excusas por poñer; o rebosante saco de pretextos e mentiras piadosas que portaba sobre a miña conciencia, comezaba a rasgarse. Como lle ía a explicar a un mico de seis anos o que realmente ocorría! A miña muller alentábame a que lle dese unha explicación. «Non é de xustiza manter ao crío impaciente. Será imposible soste esta situación por tempo indefinido», dicíame. E que razón levaba..., pero o fugaz devir dos acontecementos non me deixaba marxe de reacción... Todo comezou con illadas perdas da noción do tempo que foron dando paso a bruscos cambios de humor... O seu ánimo comezou a oscilar do mesmo xeito que unha embarcación zozobraba en metade dunha densa tempestade... As encrespadas ondas fixéronlle perder o rumbo e, unha vez perdido, xa non puido retomalo. A súa razón quedou confinada nun intrincado dédalo de escuros e tortuosos carreiros imposibles de desandar... Unha enmarañada rede de encrucilladas e serpenteantes corredores impedía ao meu pai regresar ao meu lado.

Tras meditar profundamente sobre o que me dixo a miña muller, finalmente, unha inverosímil historia brotou da miña imaxinación. —Pablo, fillo, temos que falar... Teño que darche unha mala noticia. — Que sucede, papá? —É con relación ao avó... Sabes que levas tempo sen velo... Por certo, lembras o que lle ocorreu á avoa de Miguel? —Claro que si... Perdeuse e fomos buscala polas rúas. Tamén estaba a policía... Pero que ten que ver iso co avó? —inquiriu intrigado. —Está a acontecer algo terrible no pobo. Tesme que prometer que non vas comentar nada sobre iso... Nin sequera aos teus mellores amigos. —Prométoo... Pero dime, que sucede? —preguntou co seu doce e inocente voz. —Ven, achégache e direicho en voz baixa, non quero que me escoiten... —rumoreille con intención de crear suspense—. Pois..., Pablo, non o vas a crer... Está a roldar por aquí, desde fai non demasiado, un espantoso... bruxo. —En serio? Un auténtico? Dos que preparan apócemas e fan trucos? —Si, así é... E a que non sabes o que está a facer, o moi bellaco? —O que, papá? —preguntou unha vez máis, cos seus ollos como pratos, colmado de curiosidade.

Conseguín captar a súa atención. Iso era o relevante..., agora só faltaba que se crese o resto do relato... Sabía que o que me dispoñía a narrarlle non me sería útil eternamente, pero por desgraza, o meu pai non duraría tanto como para que o meu fillo cuestionásese se o que lle dicía era ou non veraz. —Ese malévolo feiticeiro está a encargarse de borrar a algúns anciáns a súa memoria... O avó, de feito, non se acorda de

case nada, é máis... Non se acorda nin de min! —E de min acórdase, papá? —preguntoume albergando unha físgoa de esperanza. —Pois non o sei, fillo, descoñézo. —Entón teremos que ir visitarlle para comprobalo —dixo con rotundidade. —Mellor non... —respondinlle sen esgrimir razón algunha. —Pero, papá, cando imos ir a ver ao avó? Fáisenos tarde! —respondeume, facendo caso omiso á miña decisión. Nada do que eu dicía servía para facerlle cambiar de opinión... A pesar de todo o que lle contei, el, pertinaz, proseguía co seu optimismo intacto e a súa fe inquebrantable. —Pablo, creo que é mellor que ti quedes aquí, con mamá, mentres eu achégome e bótolle unha ollada ao avó, non che parece? —propúxenlle, medorento polo que puidese alegar en contra, coma se dun avogado tratásese. —Papá, non podemos perder un instante! Temos que buscar un antídoto para desfacer o feitizo! Imos ao meu cuarto, seguro que entre os meus contos atopamos algún que nos diga que facer! Se non, preguntamos a mamá. Ela sempre ten medicinas gardadas...

A súa vontade era férrea... O desexo por ver ao seu avó estaba por encima de todo e de todos... Entón deime conta de que xa non había volta atrás... A pesar de ser un raparigo, só cabía que se dese conta en por si, cos seus propios ollos, de que, lamentablemente, o avó xa non se acordaba de nós... Horas máis tarde dirixímonos á residencia. O meu fillo parecía asustado, quizá lle metía o medo no corpo con esa disparatada patraña... Non é o que pretendía, mais a exasperación levoume a iso... Cando entramos na habitación, saudei ao meu pai, como afacía facer, a pesar de ser consciente de que el non sabía quen era eu... Con todo, algo cambiou ese día... De súpeto unhas sentidas bágoas percorreron as súas engurradas fazulas. Despois de meses sen articular palabra, volvíñ escoitar aquela voz crebada: «Pablo, viñeches a verme! Boteiche de menos! Ven e dáme un abrazo!». O meu pai tan só acordábase de el... Nin rastro na súa mente de min, aínda que iso non me importou. Ambos se fundiron nun bonito abrazo que se viu interrompido pola inxenua ocorrencia que só un neno sería capaz de ter: «Viste, papá, díxencho e ti non me crías... Existe o antídoto! Eu son o antídoto! Eu son o antídoto!», repetía unha e outra vez, á vez que saltaba cos brazos no alto.

Escoitei en infinidade de ocasións a moitos avós afirmar que se chega a querer a un neto máis se cabe que a un fillo... Antes eu intuía que iso era posible... Hoxe sei que é verdade.

